

ΠΝΟΉ

πνοή, η, ουσ. [<αρχ. πνοή], η πνοή· η ζωντάνια, η δύναμη, η ορμή: «η νέα κυβέρνηση υποσχεται να δώσει νέα πνοή στην οικονομία || δεν έχει πνοή απάνω του αυτός ο άνθρωπος»·

- *άφησε την τελευταία του πνοή*, ξεψύχησε, πέθανε: «έφερε αργά το βλέμμα στ' αγαπημένα του πρόσωπα που βρίσκονταν γύρω απ' το κρεβάτι του κι άφησε την τελευταία του πνοή»·

- *δίνω πνοή (σε κάτι)*, δίνω ζωντάνια, ζωντανεύω, ζωηρεύω κάτι: «ευτυχώς που ήρθε ο τάδε κι έδωσε λίγη πνοή στο πάρτι μας»·

- *η τελευταία πνοή*, η πνοή με την οποία ο άνθρωπος παραδίνει το πνεύμα του: «λίγο πριν την τελευταία του πνοή ζήτησε να πει ένα ποτήρι κρύο νερό»·

- *μέχρι τελευταία(ς) πνοή(ς)* επίμονα, μέχρι το τέλος, ως τα άκρα: «θα σε κυνηγήσω μέχρι τελευταίας πνοής»·

- *μέχρι την τελευταία του πνοή*, μέχρι που να πεθάνει, μέχρι που πέθανε: «μέχρι την τελευταία του πνοή έζησε με το σταυρό στο χέρι»·

- *παρέδωσε την τελευταία του πνοή*, βλ. φρ. *άφησε την τελευταία του πνοή*·

- *πνοή μου!* προσφώνηση σε λατρευτό μας πρόσωπο με έντονη συναισθηματική φόρτιση. (Λαϊκό τραγούδι: *φεύγεις στα ξένα, φεύγεις, παιδί μου, φεύγεις, ανάσα μου, φεύγεις, πνοή μου*).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας